

imod for den uagtsomme, undtagen for saa vidt de kunde straffes derfor (Børn under 14 Aar kan ikke straffes, jfr. Lov af 1. April 1911 § 15). Nutidens Retsliv synes at have Brug for en mere smidig og elastisk Regel. Ovennævnte Bestemmelse tager Sigte herpaa.

§ 64. En Person, som paa Grund af Sindssygdom, Aandsvaghed, forbigaaende Sindsforvirring eller lignende Tilstand har *manglet Evnen til at handle fornuftmæssigt*, er erstatningspligtig for skadegørende Handlinger efter samme Regler som sjælssunde Personer, dog kan Erstatningen nedsættes eller endog helt bortfalde, for saa vidt det findes billigt under Hensyn til Personens Sindstilstand, Handlingens Beskaffenhed eller Omstændighederne i øvrigt, derunder navnlig Forholdet mellem den skadegørendes og den skadelidendes Evne til at bære Tabet og Udsigten til, at Skaden kan faas godtgjort hos andre. — Har den skadegørende ved *Misbrug af Beruselsesmidler* eller paa lignende Maade forbigaaende hensat sig i en Sindstilstand som ovenfor nævnt, er en Lempelse i Erstatningsansvaret udelukket.

Regelen er givet for en psykologisk bestemt Kreds af abnorme, nemlig dem, »der har manglet Evnen til at handle fornuftmæssigt«. Hvem dette er, bliver det Dommerens Sag at afgøre, naturligvis med Støtte af Lægen, men selve Afgørelsen er juridisk, ikke medicinsk. — Hidtil gældende Rets Stilling til det Forhold, som Paragraffen omhandler (Spørgsmaalet om abnormes Erstatningspligt for deres Skadetilføjelse), var usikker af Mangel paa positive Lovbestemmelser herom.

§ 65. Har en Person, som paa Grund af Sindssygdom, Aandssvaghed, forbigaaende Sindsforvirring eller lignende Tilstand manglede Evnen til at handle fornuftmæssigt, truffet en Aftale, er denne ikke bindende for ham, og enhver af Parterne skal *tilbagelevere*, hvad han har modtaget, eller, hvis Tilbagelevering ikke kan ske, erstatte dets Værdi. Den, som manglede Evnen til at handle fornuftmæssigt, er dog kun pligtig at yde saadan *Erstatning* i det Omfang, hvori det modtagne er brugt til passende Underhold for ham eller i øvrigt skønnes at være kommet ham til Nytte.

Var den anden Part *i god Tro*, kan der, uanset om nogen Opfyldelse af Aftalen har fundet Sted, i det Omfang, hvori det findes billigt, tillægges ham Erstatning for det Tab, som Aftalen har medført.